

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **A. Z.**
bytem Š. 775, X R.
zastoupený advokátem Mgr. Markem Štenclem
sídlem Nový Malín 240, 788 03 Nový Malín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2018, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se náhradu nákladů řízení nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „magistrát“) ze dne 2. 3. 2018, č. j. X.
2. Magistrát citovaným rozhodnutím uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném ke dni spáchání přestupků (dále jen „zákon o silničním provozu“) tím, že dne 4. 7. 2017 v 9.16 h v okrese Olomouc na dálnici D 35 na 259. km ve směru jízdy na Olomouc jako řidič motorového vozidla tov. zn. BMW, RZ X, nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost pro jízdu mimo obec, stanovenou dopravní značkou B 20a na 80 km/h, a v měřeném úseku mu Policie ČR (dále jen „policie“) silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C naměřila rychlost 108 km/h, po odečtu odchylky měřicího zařízení $\pm 3 \%$ rychlost 104 km/h.

3. Dále byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, který spáchal tím, že řídil pod vlivem alkoholu, respektive v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy byl ještě pod jeho vlivem, což zjistila hlídka policie dne 4. 7. 2017 v 9.19 h po provedené dechové zkoušce certifikovaným analyzátozem alkoholu v dechu - přístrojem Dräger Alcotest 7510, výrobní číslo ARBM-0140, s naměřenou hodnotou obsahu alkoholu v dechu ve výši 0,26 g/kg. Při zohlednění maximální dovolené chyby analyzátorů alkoholu v dechu a expertně stanovené nejistoty přepočtu na hodnotu alkoholu v těle ve výši 0,24 g/kg tak byla prokázána minimální hladina alkoholu ve výši 0,02 g/kg.
4. Tím žalobce porušil § 4 písm. c) a § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Magistrát žalobci uložil pokutu ve výši 5 000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
5. **Žalobce v žalobě** namítal, že žalovaný se sice v napadeném rozhodnutí snažil vypořádat s tím, že třetí dechová zkouška byla provedena, ale neměla vliv na zjištění učiněná magistrátem. Žalovaný se vůbec nevypořádal s argumentem žalobce, že provedení třetí dechové zkoušky mu navrhli sami policisté, přestože žalobce sám chtěl jít na odběr krve. Policisté žalobci tvrdili, že stačí třetí zkouška, že se to průměruje a odběr krve není nutný s ohledem na velmi nízkou hladinu alkoholu v krvi, která byla žalobci naměřena při prvních dvou měřeních. Nyní správní orgány žalobci tvrdí, že ke třetímu měření se nepřihlíží a nebylo třeba jej dělat. Žalobce tak díky špatnému poučení policistů má nést následky rozhodnutí správních orgánů. Toto žalobce tvrdil již v odporu proti příkazu i ve své výpovědi před magistrátem. Správní orgány toto tvrzení žalobce v řízení nijak neověřily, například výsledkem policistů. Třetí dechová zkouška prokázala u žalobce hodnotu 0,16 - 0,15 g/kg alkoholu a policisté žalobci sdělili, že při tak malém množství alkoholu v krvi nemá cenu jít na odběr krve, že se to průměruje a že by si musel žalobce odběr krve zaplatit sám. Žalobce proto na odběr krve nešel na doporučení policistů a nyní je mu to přičítáno k tíži.
6. Žalovaný se měl vypořádat i s tvrzeními žalobce ohledně poučení policistů. Odvolací řízení bylo vedeno v neprospěch žalobce. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, žalovaný zcela opominul vypořádat se s podstatnými okolnostmi ohledně poučovací povinnosti policistů a samotného požadavku žalobce podstoupit odběr krve.
7. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** poukázal na to, že žalobní námitky jsou totožné s odvolacími námitkami, se kterými se vypořádal a na svých závěrech v napadeném rozhodnutí nadále setrval. Žalovaný byl přesvědčen, že ve věci postupovaly správní orgány v souladu se zákonem, a to při zachování všech práv žalobce.
8. **Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
9. Soud zjistil ve vztahu k souzené věci **ze správního spisu** z oznámení přestupků jejich spáchání, tak jak je uvedeno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku. Policie první dechovou zkouškou žalobci v 9.19 h naměřila 0,26 ‰ alkoholu v dechu, druhou dechovou

zkouškou v 9.25 h opětovně 0,26 ‰ alkoholu v dechu a třetí dechovou zkouškou v 9.47 h 0,15 ‰ alkoholu v dechu. Odběr krve nebyl u řidiče proveden.

10. V **oznámení přestupku** – řízení vozidla pod vlivem alkoholu - jsou uvedeny stejné hodnoty a časy. V oznámení je dále uvedeno, že analyzátor alkoholu v dechu splňuje podmínky stanovené vyhláškou č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu, ve znění vyhlášky č. 65/2006 Sb., a že odborné lékařské vyšetření s odběrem biologického materiálu nebylo provedeno, orientační vyšetření bylo v souladu s § 20 odst. 3 zákona č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek, ve znění zákona č. 183/2017 Sb. a nálezů Ústavního soudu č. 81/2018 Sb. (dále jen „zákon č. 65/2017 Sb.“), a že řidič nepožaduje odběr krve ve smyslu § 67 odst. 4 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (písmeno C formuláře). Na otázku, zda řidič užil před anebo během jízdy léky, žalobce uvedl, že ne a že měl slivovici večer. Žalobce toto oznámení podepsal. Na druhé straně oznámení je uvedeno poučení řidiče podle § 5 odst. 1 písm. f) a g) a § 118b odst. 1 zákona o silničním provozu a § 67 odst. 4 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, s citací celých ustanovení. V části nazvané „Vyjádření řidiče“ žádné vyjádření žalobce není a žalobce svým podpisem stvrdil, že poučení rozuměl. V bodě 2 poučení řidiče na straně druhé oznámení přestupku je uvedena tato citace: *„Podle § 67 odst. 4 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, odběr krve musí být proveden, požádá-li o to osoba podezřelá z přestupku. Poskytovatele zdravotních služeb a zdravotnické zařízení, kde má být odběr krve proveden, určí policista, který rovněž zajistí dopravu osoby do tohoto zařízení. Policista následně zajistí provedení rozboru odebrané krve poskytovatelem zdravotních služeb. Náklady spojené s dopravou osoby do zdravotnického zařízení, odběrem krve a jejím následným rozбором hraď osoba, která o něj požádala; pokud je touto osobou osoba nezletilá, která není plně svéprávná, hraď tyto náklady její zákonný zástupce.“*
11. Na třech výtiscích přístroje Alcotest 7510 jsou uvedeny hodnoty a časy, jak soud citoval výše. Tyto výtisky žalobce podepsal.
12. Podle ověřovacího listu analyzátoru alkoholu v dechu Alcotest 7510 Standard byl tento analyzátor ověřen dne 27. 1. 2017 a splňoval požadavky opatření obecné povahy č. 0111 – OOP – C040-13. Doba platnosti ověření končila dnem 27. 1. 2018.
13. Podle úředního záznamu policie ze dne 5. 7. 2017 proběhlo zjištění přestupku a měření alkoholu v dechu, jak je uvedeno výše, a odběr krve nebyl u řidiče proveden.
14. **Proti příkazu** podal žalobce **odpor**, ve kterém uvedl, že ráno asi v 8 h si v autodílně udělal test na alkohol a výsledek byl 0,09 ‰. Žalobce vyjel asi za 30 minut a cestou se zastavil v lékárně, kde si koupil Stopangin. Cestou mezi Šumperkem a Olomoucí si asi polovinu spreje aplikoval na bolavý zub. Poté ho zastavila policie pro překročení rychlosti asi 20 km/h. Po naměření alkoholu v dechu 26 ‰ žalobce policistům řekl, že to není možné, neboť si před dvěma hodinami dělal zmíněný test, na kterém vyšly zcela jiné hodnoty. Poté vystoupila z vozu přítelkyně, která žalobci připomněla, že si celou dobu jízdy ošetřoval Stopanginem bolavý zub. Žalobce policistům Stopangin ukázal, měl ho v kapse. Asi po pěti minutách dechovou zkoušku žalobce zopakoval a po naměření stejné hodnoty řekl, že chce jet na odběr krve. Na to mu policista sdělil, že při tak malém množství to nemá cenu a navíc by si musel celý úkon uhradit sám. Po vypsání protokolu, které trvalo asi 15 minut, žalobci policisté provedli další dechovou zkoušku s výslednou hodnotou 0,16 ‰. Žalobce

předpokládal, že policie má záznam z jednání o přestupku nahraný a jestli ne, spoléhá na korektnost policistů, kteří potvrdí žalobcova tvrzení.

15. Magistrát vložil do správního spisu **příbalovou informaci** – informaci pro uživatele přípravku Stopangin – orální sprej (hexetidinum). Podle této informace se řidičům nedoporučuje řídit motorová vozidla po dobu 30 minut po použití přípravku a přípravek obsahuje metanol (80 % obj. etanol 96 %, každá dávka obsahuje do 0,1 g etanolu; tento léčivý přípravek obsahuje malé množství alkoholu, méně než 100 mg v jedné dávce). S příbalovou informací byl žalobce seznámen při ústním jednání dne 21. 2. 2018 a svým podpisem potvrdil, že měl možnost celý spis v dostatečném čase prostudovat.
16. **Žalobce při ústním jednání** u magistrátu dne 21. 2. 2018 vypověděl, že večer předtím vypil asi pět panáků slivovice a jedno pivo. Na druhý den před vyjetím dýchl do alkoholového testeru, bylo po 7. h a nadýchal přibližně 0,20 g/kg. Žalobce nikam nevyjížděl, asi až o hodinu později, mezi 8.30 - 8.45 h. Žalobce se cestou do Olomouce zastavil v Šumperku v lékárně, kde si koupil dva Stopanginy a po cestě ze Šumperka do Olomouce si je musel opakovaně aplikovat. Po naměření dvou totožných hodnot žalobce řekl policistce, že chce jít na krev a že si je stoprocentně jistý, že nemá alkohol v krvi. Toto slyšela žalobcova přítelkyně a sama řekla, jestli to nemůže být Stopanginem. Policisté řekli, že neví, že sepíší protokol a udělají ještě jednu zkoušku. Tu udělali po 15 minutách a řekli, že nemá cenu jezdit na odběr krve, že by si to žalobce musel hradit sám a že přitom množství to nemá cenu, že se to průměruje. K dotazům magistrátu, zda žalobce pil před jízdou nebo předcházejícího dne alkohol, žalobce sdělil, že pět malých slivovic a jedno pivo a skončil v 19 h. Na dotaz magistrátu, zda četl příbalovou informaci, žalobce uvedl, že ne. Na dotaz, zda věděl, že Stopangin obsahuje alkohol, žalobce uvedl, že nevěděl. Na dotaz magistrátu, zda věděl, že by neměl řídit vozidlo 30 minut po užití Stopanginu, žalobce uvedl, že ne. Na dotaz, zda mu sdělili policisté, že v daném případě není lékařské vyšetření nutné, žalobce uvedl, že ano. Na dotaz magistrátu, zda žádal o provedení lékařského vyšetření před oběma policisty, žalobce uvedl, že ano, i před přítelkyní. Žalobce nesouhlasil s tím, že by měl z předešlého dne alkohol v krvi. V závěrečném vyjádření k podkladům rozhodnutí při ústním jednání u magistrátu dne 21. 2. 2018 žalobce uvedl, že všechno, co je ve spise napsané, je pravda, chybí tam jen údaj o tom, že chtěl jít na odběr krve; předvolání svědků žalobce nežádal, myslel, že je to zbytečné. Na základě třetí dechové zkoušky žalobce nakonec na výzvu policisty, že hladina je 0,15 g/kg a odběr krve je zbytečný, neboť se měření průměruje, žalobce na odběru krve netrval.
17. **Magistrát v rozhodnutí o přestupku** ze dne 2. 3. 2018 odkázal na pracovní postup Českého metrologického institutu č. 114 – MP – C008-08 (Metodika měření alkoholu v dechu), podle které mají být dechové zkoušky provedeny po uplynutí pěti minut, a rozdíl mezi výsledky nesmí přesáhnout 10 %. Magistrát při rozhodnutí vycházel z výsledků první dechové zkoušky, která byla ověřena druhou dechovou zkouškou. Zkoušky byly provedeny v rozmezí šesti minut a rozdíl mezi jejich výsledky byl 0 %, což je v souladu s uvedenou metodikou. Pozitivní výsledek dechové zkoušky provedené certifikovaným přístrojem lze považovat pro účely řízení o přestupku za přímý důkaz o ovlivnění alkoholem a podklad srovnatelný s výsledky lékařského vyšetření. Magistrát vzal v úvahu možné chyby měřicí metody a další faktory, které mohly mít vliv na výsledek měření a přesto všechny naměřené hodnoty i po odečtu uvedené maximální odchylky vykazovaly hodnoty větší než 0 ‰. Vzhledem k naměřeným pozitivním hodnotám a tzv. nulové toleranci alkoholu u řidičů stanovené právním řádem České republiky a k vyjádření

žalobce, že večer před jízdou měl asi 5 panáků slivovice a jedno pivo a dále vzhledem k tomu, že si během jízdy žalobce opakovaně aplikoval Stopangin, který podle příbalového letáku obsahuje 80 % obj. etanol 96 % a řidičům se nedoporučuje řídit motorová vozidla po dobu 30 minut po použití přípravku, bylo nepochybně prokázáno, že žalobce řídil pod vlivem alkoholu.

18. **Žalobce v odvolání** uvedl, že rozhodně neřídil pod vlivem alkoholu a že magistrát se vůbec nevypořádal s jeho argumentací týkající se třetí dechové zkoušky. Na odběr krve žalobce nešel na doporučení policistů. Řadový občan bez medicínských znalostí neví, že Stopangin obsahuje alkohol.
19. **Žalovaný v rozhodnutí o odvolání** uvedl, že s ohledem na provedené dokazování má za potvrzené již průběhem prvních dvou dechových zkoušek, že proběhly v souladu s metodikou Českého metrologického institutu, neboť jejich výsledné hodnoty se od sebe nelišily ani po uplynutí šesti minut. Pokud by bylo vůbec přípustné ovlivnění výsledků dechových zkoušek užitím jiných látek, jako je žalobcem uváděný lék Stopangin, a to v době i několik desítek minut před provedením dechových zkoušek a nezávisle na sobě, pak je s podivem, že druhá dechová zkouška potvrdila výsledek předchozí dechové zkoušky, aniž by výsledná hodnota kolísala. Je také s podivem, že v úředních záznamech policie, které jsou bez vyjádření podepsány žalobcem, není o užití léku před jízdou nebo během ní žádná zmínka. Naopak v druhé kolonce dole nad kolonkou „poznámky“ v předmětném formuláři je předepsána otázka, zda řidič užil před anebo během jízdy léky, kdy je vyloučena (přeškrtnuta) možnost „ano“. Z uvedeného je zřejmé, že na tuto skutečnost byl žalobce dotazován a musel se k ní vyjádřit negativně, což následně stvrdil svým podpisem na uvedeném formuláři na druhé straně a bez dalšího vyjádření. Žalobce v písemném odporu uvedl, že aplikoval Stopangin v průběhu jízdy mezi Šumperkem a Olomoucí z důvodu bolesti zubů. V příbalovém letáku k léku Stopangin se však v bodě 1 neuvádí jako důvod užití bolest zubů. Žalovaný měl za to, že provedením a výsledky obou dechových zkoušek bylo potvrzeno, že v jejich průběhu nebyla vykázána žádná anomálie a výsledky jsou proto platné a průkazné. Na tuto skutečnost absolutně nemá vliv provedení třetí dechové zkoušky, kdy lze pochybovat o její důvodnosti. Tato zkouška samostatně v kontextu postupu měření v souladu s metodikou Českého metrologického institutu neobstojí, neboť byla provedena v časovém odstupu 22 minut od předchozí (druhé) dechové zkoušky. Podle uvedené metodiky odstup mezi dechovými zkouškami nemá být větší než 10 minut, aby se tyto vzájemně potvrzovaly nebo na sebe jejich výsledky navazovaly. Žalovanému není znám důvod provedení třetí dechové zkoušky, která nebyla potvrzena žádnou další orientační dechovou zkouškou, a proto k jejímu výsledku nepřihlíží. Žalobce navíc tuto námitku uvedl až v odvolacím řízení.
20. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
21. Podle § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu *„řidič nesmí řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky; v případě jiných návykových látek uvedených v prováděcím právním předpise se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou, pokud její množství v krevním vzorku řidiče dosáhne alespoň limitní hodnoty stanovené prováděcím právním předpisem.“* Dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu *„fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po*

požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.“

22. Mezi stranami je nesporné, že žalobce dne 4. 7. 2017 v 9.15 h řídil na 259. km pozemní komunikace D35 směrem na Olomouc osobní motorové vozidlo zn. BMW 740 D XDRIVE 7L, RZ X, přičemž byl zastaven a kontrolován policejní hlídkou. U žalobce byla v 9.19 h provedena dechová zkouška přístrojem zn. Dräger Alcotest 7510 s pozitivním výsledkem 0,26 g/kg alkoholu v dechu. V čase 9.25 h byla dechová zkouška zopakována s pozitivním výsledkem 0,26 g/kg alkoholu v dechu. Žalobce k tomu uvedl, že předchozího dne do 19 h vypil „pět panáků“ slivovice. Policisté na místě se žalobcem sepsali oznámení přestupku, ke kterému se žalobce nijak nevyjádřil a podepsal jej. Žalobce souhlasil s naměřenými hodnotami a lékařské vyšetření nepožadoval. Tyto skutečnosti jsou patrné ze spisového materiálu (viz č. 1. 2 spisu magistrátu) a žalobce je v průběhu řízení před magistrátem a žalovaným nezpochybňoval.
23. Jedinou žalobní námitkou žalobce namítal nesprávné poučení policisty. Toto tvrzení však nedoložil žádným důkazem, ani nevnesl do zjištěného skutkového stavu žádnou relevantní pochybnost. Naopak, ve správním řízení bylo prokázáno, že žalobce byl řádně poučen. Na oznámení přestupku (řízení pod vlivem alkoholu) žalobce žádné vyjádření neuvedl a oznámení, včetně výslovného poučení podepsal (viz bod 10 tohoto rozsudku). Navíc žalobce svá vyjádření k věci od zjištění přestupku měnil (Stopangin uvedl až v odporu proti příkazu). Stejně tak žalobce měnil výpovědi ohledně druhu požitého alkoholu (policistům sdělil, že pil slivovici bez uvedeného množství; o měření dechu v autodílně před cestou nic neříkal). Údaje o Stopanginu nejsou uvedeny v žádném úředním záznamu policie ani ve vyjádření na první ani na druhé straně oznámení přestupku nad oběma podpisy žalobce. Žádná policejní audio nahrávka jednání při zjištění přestupku není ve spise přiložena a žalobce žádné důkazy nedoložil, ani nenavrhoval. Žalobce podepsal na straně první oznámení výslovné prohlášení, že odběr krve nepožaduje.
24. Z rozsudku zdejšího soudu ze dne 8. 3. 2016, č. j. 19 A 59/2015-40, je soudu známo, že soud provedl důkaz pracovním postupem č. 114-MP-C008-08, Metodika měření alkoholu v dechu pro analyzátoři alkoholu v dechu, a to bodem 6. – pracovní postup při měření. Z něj bylo zjištěno, že vzhledem k měřicímu principu přístroje a vyloučení podezření na zbytkový alkohol v ústní dutině (a pokračující intenzivní resorpci alkoholu do organismu) je nutné při pozitivních zkouškách na alkohol (na displeji přístroje se zobrazí číselná hodnota větší než 0,00) měření minimálně jednou zopakovat po uplynutí 5 minut. Aby bylo možné výsledek brát jako akceptovatelný, nesmí mezi výsledky obou měření být rozdíl větší než 10 %. U každého měření v aktivním režimu je třeba zaznamenat datum, čas měření a naměřenou číselnou hodnotu, včetně měřicí jednotky (mg/L nebo promile). V nyní posuzovaném případě rozdíl mezi prvními dvěma měřeními nebyl větší než 10 %, naměřené hodnoty byly totožné a výsledky měření bylo možné použít jako důkaz bez dalšího měření.
25. Pro úplnost soud dodává, že metodika není obecným závazným předpisem, avšak pokud vytvoří správní praxi, tato závazná je - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005-57, č. ve Sb. NSS 605/2005, podle kterého „vytvořila-li se na základě pokynu Ministerstva financí č. D-144 z roku 1996, o stanovení lhůt pro uzavření vytykáčského řízení (§ 43 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků), správní praxe spočívající v tom, že vytykáčské řízení se uzavírají v určitých lhůtách, případně ve lhůtách

prodloužených podle přesně určených pravidel, vyplývá ze zásady zákazu libovůle a neodůvodněné nerovného zacházení (čl. 1 věta první Listiny základních práv a svobod), že pro správní orgán je takováto správní praxe právně závazná“.

26. Magistrát a následně žalovaný vyšly při posuzování daného případu především z té skutečnosti, že zákonná úprava v České republice vychází z tzv. nulové tolerance k hladině alkoholu v organismu řidiče. Tento závěr považuje soud za správný, neboť byl opakovaně judikaturou Nejvyššího správního soudu a krajských soudů potvrzen. Z konstantní judikatury lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010-78, kde soud konstatoval, že „v České republice platila a platí zásada tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel. Prokáže-li správní orgán právně konformním způsobem přítomnost alkoholu v krvi obviněného a tato skutečnost je zapříčiněna požitím alkoholického nápoje, jsou (za dalších předpokladů) naplněny znaky skutkové podstaty přestupku dle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích [poznámka: aktuálně podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu]. Pokud krajský soud operoval s pojmem tzv. fyziologické hladiny alkoholu v krvi, je třeba zdůraznit, že pro posouzení viny ze spáchání přestupku musí být vyloučeno, že je zjištění konkrétní hladiny alkoholu v těle obviněného důsledkem jiné okolnosti.“ Tento názor byl dále potvrzen např. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2012, č. j. 7 As 77/2011-76, ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 As 141/2014-24, či ze dne 11. 5. 2016, č. j. 10 As 173/2015-32.
27. V posledně zmiňovaném rozsudku č. j. 10 As 173/2015-32 Nejvyšší správní soud uvedl, že „společenská škodlivost stěžovatelova jednání v souzeném případě spočívala v ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, a to v důsledku řízení vozidla pod vlivem alkoholu. Legislativce tím, že v § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu zakotvil nulovou toleranci hladiny alkoholu při řízení vozidla, zároveň definoval zájem společnosti na tom, aby řidiči neřídili vozidla pod vlivem alkoholu. Jednání v rozporu s touto povinností je totiž potenciálně způsobilé ohrozit bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Každé porušení této povinnosti je nutné považovat za společensky škodlivé, a tudíž naplňující materiální stránku správního deliktu. Při úvaze, byl-li spáchán přestupek podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, se nerozlišuje míra škodlivosti takového jednání ve smyslu rozlišování řidičových schopností bezpečně vozidlo ovládat. Z hlediska zavinění postačí, dopustil-li se řidič takového jednání alespoň v nevědomé nedbalosti. [...] Pro naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu proto není rozhodující, do jaké míry byl řidič alkoholem ovlivněn (to je ryze individuální záležitost), ale postačuje, že ovlivněn byl, tj. že v jeho těle byl přítomen alkohol.“
28. S ohledem na výše uvedené je argumentace žalobce týkající se třetí dechové zkoušky v návaznosti na řádně zjištěnou hladinou alkoholu v jeho organismu právně irelevantní. Pro naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu postačuje, že v těle žalobce byla průkazně zjištěna přítomnost alkoholu.
29. Podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu je řidič povinen podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Tímto zvláštním právním předpisem je zákon č. 65/2017 Sb.
30. Podle § 20 odst. 3 zákona č. 65/2017 Sb. *spočívá-li orientační vyšetření na ovlivnění alkoholem v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, který splňuje podmínky stanovené jiným právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede.*

31. Zvláštním právním předpisem, který má na mysli § 20 odst. 3 zákona č. 65/2017 Sb., je zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii, resp. prováděcí vyhláška Ministerstva průmyslu a obchodu č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu, oba ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (srov. bod 7.4.2 přílohy uvedené vyhlášky).
32. Je zřejmé, že právní úprava předvídá dva způsoby vyšetření zjišťujících obsah alkoholu v organismu člověka, a to *orientační vyšetření* (dechová zkouška podle § 20 odst. 3 zákona č. 65/2017 Sb.) a *odborné lékařské vyšetření* (toxikologické vyšetření biologického materiálu odebraného v rámci odborného lékařského vyšetření - podle § 20 odst. 4 zákona č. 65/2017 Sb.). *Odborné lékařské vyšetření* biologického materiálu se provádí v případě, kdy řidič odmítne provedení dechové zkoušky, popř. v situacích, kdy dechovou zkoušku nelze provést či úspěšně dokončit. Je-li dechová zkouška provedena analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede, resp. provedeno být nemusí.
33. K průkaznosti dechové zkoušky se vyjádřil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 16. 5. 2012, č. j. 3 As 12/2012-21, v němž uvedl, že „[...] *přítomnost alkoholu v krvi je možné prokázat na základě samotného orientačního vyšetření. V opačném případě by zákon v případě pozitivního výsledku dechové zkoušky nepochybně požadoval i následné provedení lékařského vyšetření za účelem potvrzení přítomnosti alkoholu v krvi řidiče.*“ Nejvyšší správní soud ve své předchozí judikatuře rovněž zdůraznil, že výraz „*orientační*“ znamená, že zjištěná hladina alkoholu v krvi je sice zjištěna jen přibližně, nicméně tuto „*přibližnost*“ lze kvantifikovat a zohlednit v konečném výsledku zkoušky. V úvahu je třeba vzít jednak možnou odchylku měření přístroje (0,04 g/kg) a dále fyziologickou hladinu alkoholu v krvi ve výši 0,2 g/kg, která může být způsobena jinými vlivy (např. přirozená hladina alkoholu v krvi, požití přípravku proti kašli či rýmě, požití ovocného kompotu, atd.), než je přímé požití alkoholu. Tyto hodnoty je nutné od výsledku dechové zkoušky odečíst a takto jej tedy korigovat ve prospěch řidiče (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2011, č. j. 2 As 56/2011-79).
34. Významem metodiky měření se již Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 11. 7. 2013, č. j. 7 As 170/2012-24, v němž uvedl následující: „*Metodiku sice není možno samu o sobě považovat za právně závazný pokyn pro postup policisty, nicméně má pro posouzení věrohodnosti měření velký význam. Metodika má zohlednit všechny relevantní vlastnosti měřicího přístroje (zejména jeho technické parametry, fyzikální principy, na základě nichž funguje, aj.) včetně předem předvídatelné nestandardní situace při měření. S ohledem na to vše má dát uživateli měřicího přístroje takové pokyny k jeho používání, které povedou při jejích dodržení ke spolehlivým výsledkům měření. Metodika má tedy zajistit, že postupuje-li policista podle ní, může být výsledek měření považován za věrohodný.*“
35. S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že měření alkoholu v organismu žalobce pomocí dechového analyzátoru proběhlo v souladu se zákonnými požadavky i s požadavky, které na tento postup zjišťování alkoholu v krvi řidičů klade konstantní judikatura (viz výše). Subjektivní názor žalobce na použitelnost dechových zkoušek pro osvědčení alkoholu v jeho krvi je pro posouzení věci naprosto nerozhodný. U žalobce proběhly v rozmezí šesti minut dvě dechové zkoušky pomocí ověřeného a řádně kalibrovaného analyzátoru, které potvrdily přítomnost alkoholu v krvi žalobce, rozdíl mezi výsledky obou měření přitom nepřesáhl 10 %. Od druhého (shodného) výsledku pak správní orgány zcela správně a ve prospěch žalobce odečetly hodnotu 0,24 g/kg, výsledná

prokazatelná hodnota alkoholu v krvi žalobce tak dosáhla výše 0,02 g/kg. Nic nesvědčí o tom, že by výsledek měření nebylo možno považovat za věrohodný. Naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu tak bylo v případě žalobce nade všechnu pochybnost a náležitým způsobem prokázáno. Dechové zkoušky proběhly bez problémů a byly úspěšně dokončeny, nebyl tak žádný zákonný důvod pro to, aby bylo provedeno odborné lékařské vyšetření žalobce. Žalobce je tak plně odpovědný za předmětný přestupek. Žalobce si mohl a měl být vědom, že v době řízení motorového vozidla mohl stále být alkoholem ovlivněn, přestupek tedy spáchal minimálně z nedbalé nevědomosti. Argumentace, že žalobce vypil večer před jízdou pouze „pět panáků“ slivovice a druhý den ráno tedy v žádném případě nemohl nic nadýchat a že při jízdě aplikoval Stopangin (bez čtení příbalové informace a již bez ověření dechu na testeru), zůstala v rovině pouhého tvrzení. Jen žalobce ví, jaké alkoholické nápoje a v jakém množství před jízdou požil, v každém případě je však plně odpovědný za své jednání a je jen na něm, aby svědomitě zvážil, zda může být alkoholem ve smyslu zákona o silničním provozu během jízdy ještě stále ovlivněn, či nikoli. K ověření přítomnosti zbytkového alkoholu v organismu nadto existují na trhu běžně dostupné technické pomůcky.

36. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.
37. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 31. ledna 2020

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně